

**WOODY
ALLEN**

**DIVADLO
PETRA
BEZRUČE**

SPOLEČENSKÝM PATRONEM
PRIMÁTOR MĚSTA OSTRAVY
ing. arch. JIRÍ SMEJKAL

**NEPIJTE
TU VODU**

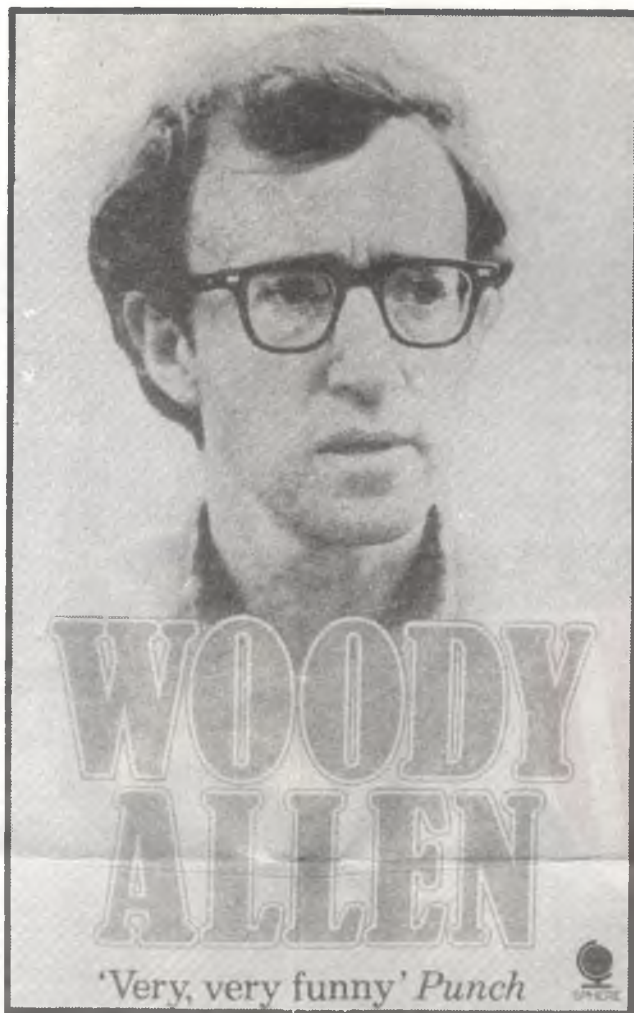
PŘELOŽILA: DANA HÁBOVÁ
REŽIE: PAVEL PALOUŠ
SCÉNA A KOSTÝMY: PAVEL PALOUŠ
KOUZLA: STANISLAV DVOŘÁK J.H.

INSPICE: JARMILA PAULEROVÁ
NÁPOVĚDA: MARTA VESELÁ

VEDOUCÍ KOSTÝMNÍ VÝROBY: MARIE DOPITOVÁ
JEVIŠTNÍ MISTR: JAN BARTÁK
MISTR OSVĚTLENÍ: JIŘÍ KOS
VLÁSENKY: JARMILA OBORÁKOVÁ
REKVIZITY: SYLVIE KAMÍNKOVÁ, JANA KOZELSKÁ
MISTR ZVUKU: PAVEL GIERTL

PROGRAM VYDALO DIVADLO PETRA BEZRUČE
ŘEDITEL DIVADLA: OTAKAR PRAJZNER
VÝTVARNÉ ŘEŠENÍ PROGRAMU: MARTA ROSZKOPFOVÁ

VEŠKERÁ PRÁVA K PROVOZOVÁNÍ TOHOTO DÍLA
ZASTUPUJE DILIA PRAHA - NEPRODEJNÉ

JAN MAZÁK

PÁTER DROBNEY

PAVEL HANDL

JAMES F. MAGEE, VELVYSLANEC USA

MILAN KAČMARČÍK

AXEL MAGEE, JEHO SYN

VÍTĚZSLAV KRYŠKE

KILROY, TAJEMNÍK

MILAN SOVA

WALTER HOLLANDER

VĚRA JANKŮ

MARION, JEHO ŽENA

DANA SEDLÁKOVÁ

SUSAN, JEJICH DCERA

VLADIMÍR ČAPKA

KROJACK, ŠÉF TAJNÉ SLUŽBY

ONDŘEJ MALÝ

KUCHAŘ

LADISLAV BRÜCKNER

BAHRAJNSKÝ SULTÁN

MARCELA ČAPKOVÁ

JEHO ŽENA

PREMIÉRA 19.2.1993

WOODY ALLEN

Světově proslulý filmový tvůrce, režisér, scénarista, autor námětů, herec, spisovatel a dramatik, hudebník, výstřední komik... Tento plachý, pihovatý, obrylený newyorský umělec se vyznačuje jak nevšední šíří zájmů, tak i obdivuhodnou autorskou potencií. Jeho tvorba má své kořeny v atmosféře a podhoubí amerického velkoměsta, jmenovitě rodného New Yorku. Narodil se zde 1. prosince 1935 v Brooklynu. Malý Woody Allen – tehdy ještě vlastně Allen Steward Konigsberg – byl produkt chudinské čtvrti, který se proti ústrkům a ponižování bránil podvůdky a lstivou prohaností. Jak jinak ostatně mohl vypadat život chlapce, jehož otec byl odkázán jen na příjmy z příležitostných výpomocných zaměstnání, nejčastěji číšníckých. Od svých šestnácti let začal zahrnovat časopisy vtipy a aforizmy, které chrliil po stovkách. Později přešel ke psaní skečů, jimiž anonymně zásobil přední newyorské kabaretiéry a posléze i televizní komiky. Tato nevšední práce mu nicméně vynášela a také ho zaštiťovala před útoky, jimiž by byl jinak hodně neoficiální humor mladého autora bezesporu vystaven. V roce 1961 se nechal přemluvit, aby v greenwichvilagských nočních klubech své historky vyprávěl a hrál sám. Přes úvodní neúspěch si v průběhu dvou let získal nemalou popularitu jako představitel neurotizovaného muže s maličkou postavou, pihovatou tváří, s okuláry, s nervózními tiky v obličeji a drastickými pohyby paží, který se netají tím, že vlastně stále hovoří o sobě. V následujících letech se pak jeho rejstřík rozšiřoval. K vtipům, skečům, aforizmům přidal množství kratších prozaických a dramatických útvarů humoristického ražení, zveřejněných v předních amerických časopisech „The New Yorker“ a „The New Republic“. Objevily se též na gramofonových deskách. Později některé z nich sebral do dvou knižních svazků („Pomsty“, 1971 a „Bez peří“, 1976). Publikoval též recesistickou autobiografii s názvem „Sebeobžaloba“. V časopise „France Soir“ se stal hrdinou komiksu. Založil taky Džezovou skupinu, v níž obstarával hru na několik nástrojů. Píše i divadelní hry. Nejprve na Broadwayi úspěšně uvede parodii na kult herce Humpreyho Bogarta „Zahrej to znovu, Same!“ (kterou v roce 1962 zfilmoval Herbert Ross s Allenem v hlavní roli) – v Divadle Petra Bezruče již byla nastudována dvakrát. Později uvedl komedii „Don't Drink the Water“ – NEPIJTE TU VODU! (přenesenou na filmové plátno v roce 1969). V osmdesátých letech se rovněž staly známými jeho divadelní hry – „Bůh“ a „Smrt“. Od poloviny šedesátých let se jádro Allenovy činnosti výrazně přenáší do oblasti filmu. I zde uplatňuje svůj nezvykle hořký intelektuální humor, původně excentricky laděný, který se však postupem doby zvnitřňuje a komplikuje. Vytváří vyhraněný typ intelektuální komedie, kriticky svázané s moderním životním prostředím a doznávající četné tematické podobnosti s díly jiných tvůrců, zejména s tvorbou Ingmara Bergmana, k níž se Allen výslovně hlásí. Mezníkem k etapě nejzávažnějšího období jeho tvorby se stává v roce 1976 film „Annie Hallová“, satiricko-psychoanalytický film se silným autobiografickým zabarvením, o Allenově soužití s herečkou Diane Keatonovou, jeho třetí životní partnerkou. Ta také v tomto snímku ztvárnila hlavní ženskou roli, vlastně sebe samu. Toto dílo bylo oceněno 4 Oscary: za nejlepší výkon v hlavní ženské roli, za režii, za scénář a jako nejlepší film roku 1977. V roce 1986 byl v amerických kinech uveden film „Hannah a její sestry“, který se teď promítá s úspěchem po celém světě. Zde hraje hlavní ženskou roli další z Allenových životních družek – herečka Mia Farrowová (se kterou v současné době prožívá bouřlivý rozchod). Nevšední umělec Woody Allen se z anonymního autora aforizmů stal nakonec váženým filosofujícím komikem, pro kterého se humor stal svérázným prostředkem – byť poněkud hořké – komunikace a nástrojem osobní výpovědi. Při hodnocení své tvorby je vpravdě neokázalý. Říká: „Začal jsem před mnoha lety komediemi ve stylu bratří Marxových, hýřící ztřeštěnými gagy a karikaturními situacemi. Později jsem se snažil být vážnější a přesnější, pravdivější. Doufám, že než skončím, budu mít příležitost natočit dva tři filmy, kterých bych si mohl opravdu vážit.“

/Použito materiálů z časopisů „100 + 1 ZZ“ a „Světová literatura“/

„Už jako dítěti se mi vždycky líbily ty nesprávné ženy ... Když mě matka vzala na „Sněhurku“, všechny děti se do Sněhurky hned zamilovaly, ale já si myslel na Zlou Královnou.“

„Tak jako se některé děti narodí s hudebním sluchem, já jsem dostal do vínku smysl pro komično. Když se pustím do psaní, inklinuji k tomu, co je humorné, komické, i když jde o vážné situace.... Nik bych si z toho nedělal, kdybych už nemohl hrát filmové role, kdybych už nemohl režisovat ani jediný film. Ale kdybych nemohl psát, nebyl bych schopen žít.“

„Jsem stručný výtah veškerého neklidu a všech problémů své generace, jenomže je vyjadřuji komikou.“

„Omezit vlastní život na nesmyslné přejíždění metrem po čtyřicet let, to žádný život není.“

WOODY ALLEN

WOODY ALLEN: „Příběh losa“

Byl jsem lovit na severu a zastřelil jsem losa. Přivázal jsem ho k nárazníku svého auta a šel si do domu. Jenomže jsem neušil, že ta kulka losa nezabila, jenom ho škrábala po hlavě, takže ztratil vědomí. A právě když vjíždím do New Yorku, se vám ten los probudí. Najednou vám jedu s živým losem na nárazníku a los si klidně vyhodí blinkr. A v New Yorku máme zákon, že v úterý, ve čtvrtek a v sobotu je zakázáno jezdit s živým losem na nárazníku. Zpanikařil jsem, ale pak jsem dostal nápad. Nějací přátelé pořádali maskarní večírek. Tak mě napadlo, že tam půjdu, vezmu s sebou losa a na tom večírku se ho zbavím. Pak už to nebude na mou zodpovědnost. Dojedu na ten večírek a zaťukám na dveře. Los stojí vedle mě. Hostitel přijde ke dveřím. Povídám: „Ahoj ... Znáš se tady se Salomonovejma?“ Jdeme dovnitř. Los se pustil do seznamování ... dobře se bavil ... dokonce sbalil holku. Jeden chlap se mu pokoušel půldruhou hodinu prodat pojistku. Přijde půlnoc a dávají se ceny za nejlepší masku. První cenu ... dostali manželé Berkowitzovi, kteří přišli převlečení za losa. Los skončil druhý. Los se rozzuřil. Pustili se s Berkowitzovejma do sebe parohama. Zmlátili se do bezvědomí. Viděl jsem, že teď mám příležitost. Popadl jsem losa, přivázal na nárazník a rychle zpátky do losa. Jenomže jsem sebral Berkowitzovy. Jedu po silnici s dvěma Židama na nárazníku a v New Yorku máme zákon ... v úterý, ve čtvrtek a hlavně v sobotu. Druhý den ráno se Berkowitzovi probudí v lese v losím kostýmu. Pana Berkowitze zastřelil, vycpou a vystaví v Newyorském atletickém klubu – což je teda gól, protože tam Židi nesmějí.

(přeložil Michal Žantovský)

